



## GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



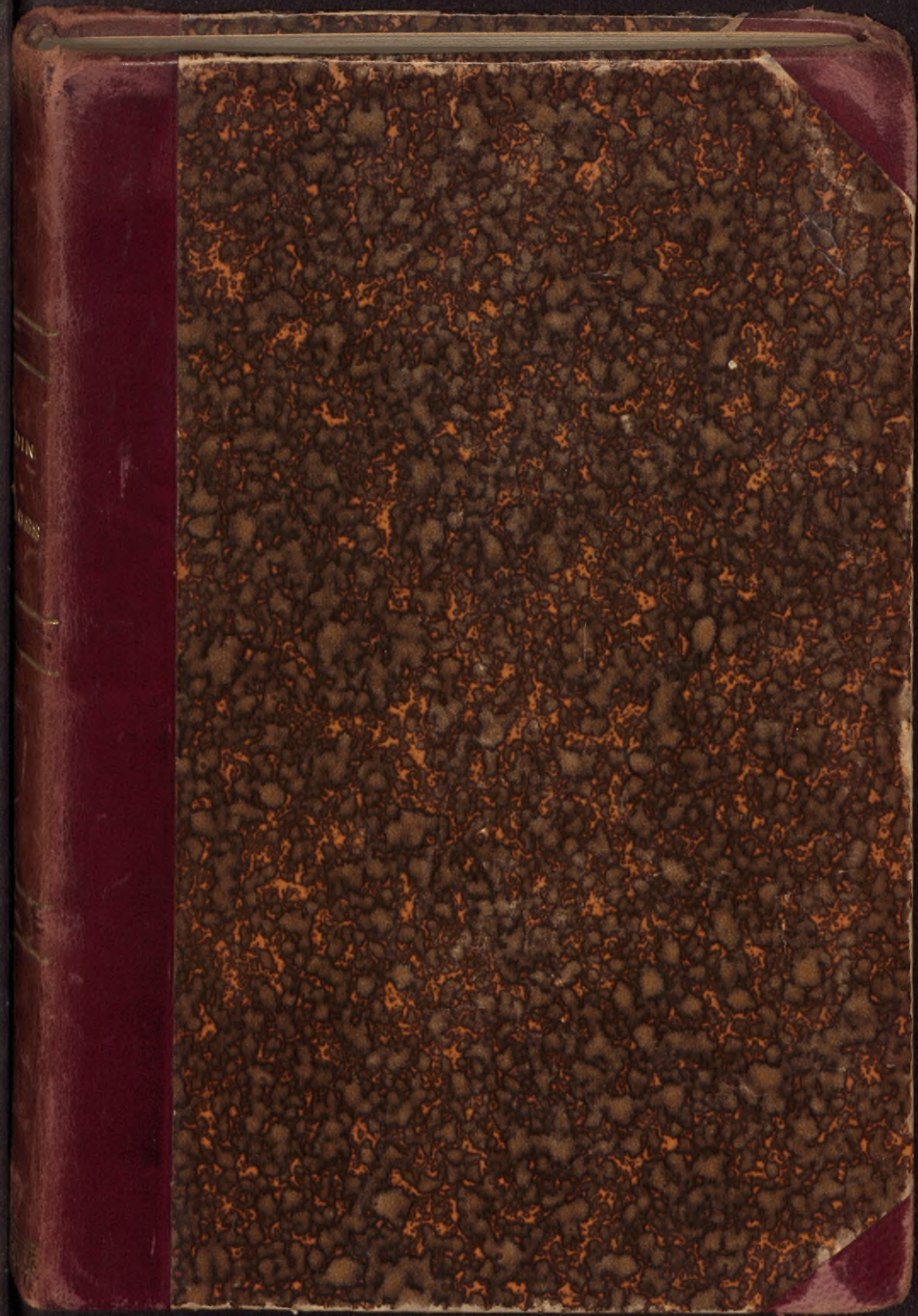
GÖTEBORGS  
UNIVERSITET



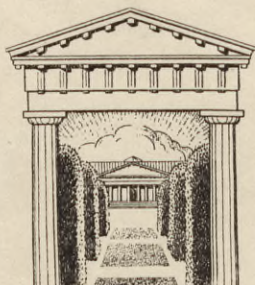
LUNDS  
UNIVERSITET



UPPSALA  
UNIVERSITET







EX LIBRIS  
OLOF ÖSTERGREN

UNIVERSITETS-  
BIBLIOTEKET  
UMEA

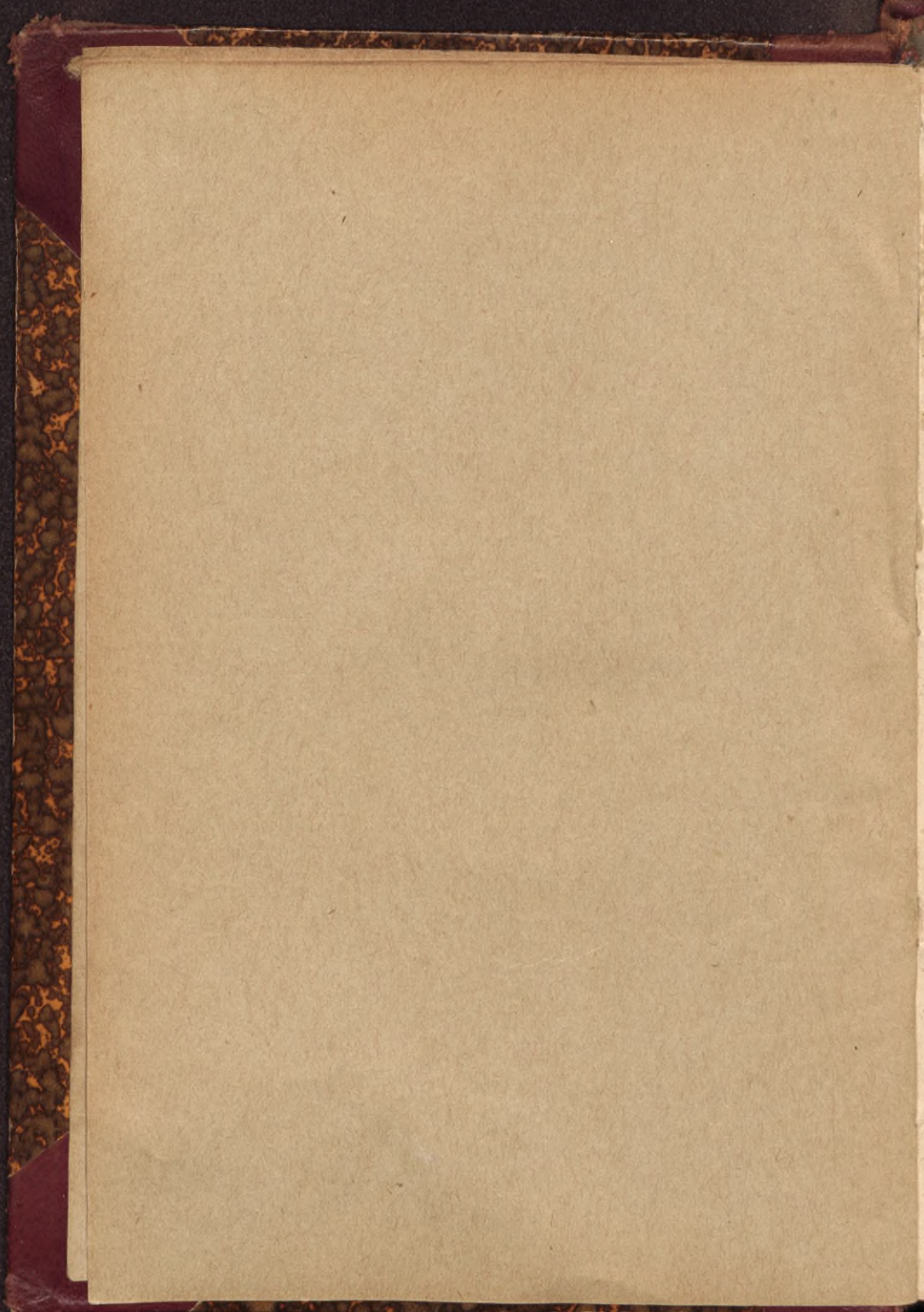
Östergren

11805

A.O.90.

Clapham's Copy  
1719 40.







IRRBLOSS

AF

VILHELM NORDIN.





STOCKHOLM  
Josef Ahlbergs Boktryckeri  
1897.

# IRRBLOSS

BUNDET och OBUNDET

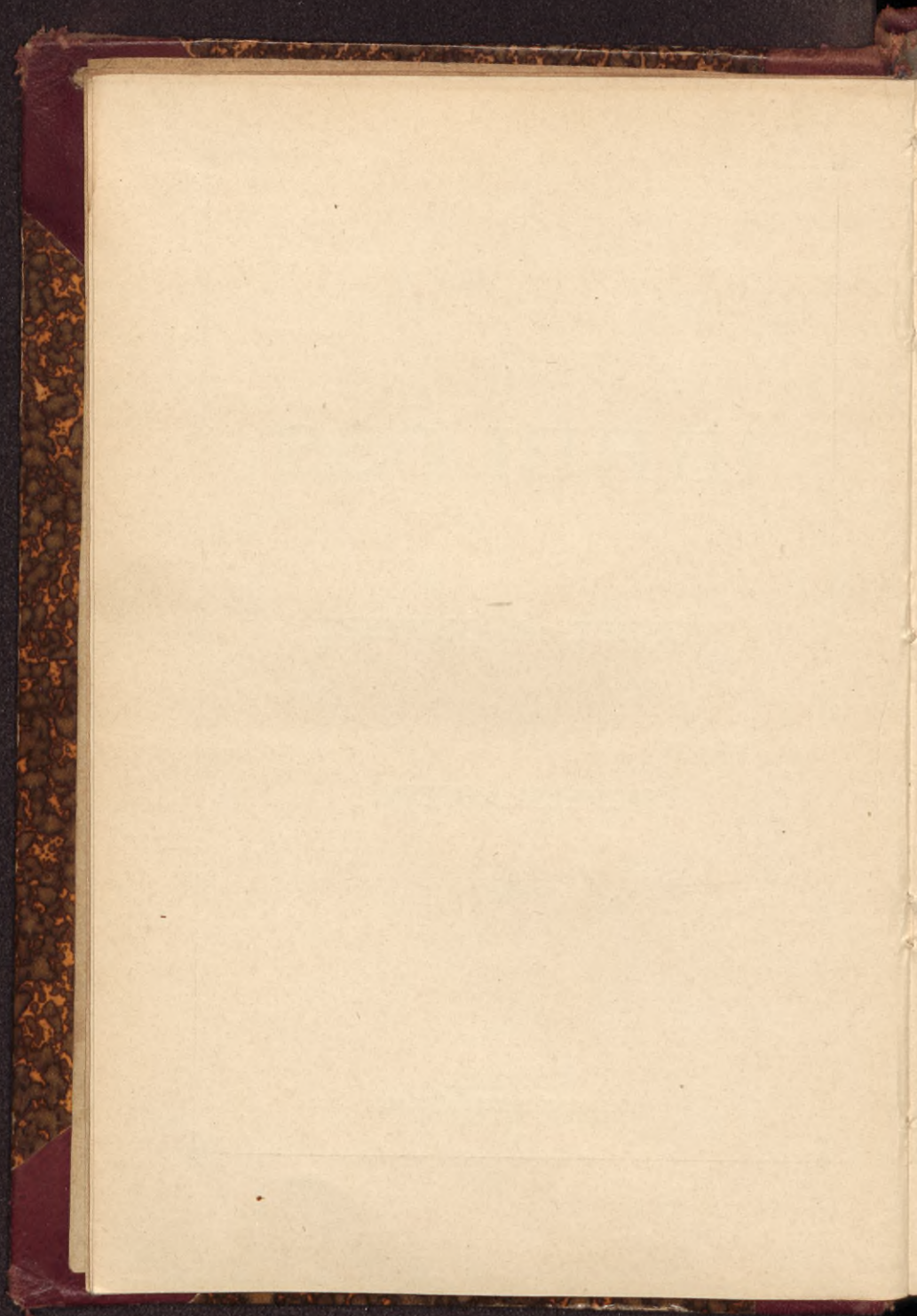
AF

VILHELM NORDIN.



STOCKHOLM.  
MAGNUS NILSSONS FÖRLAG.

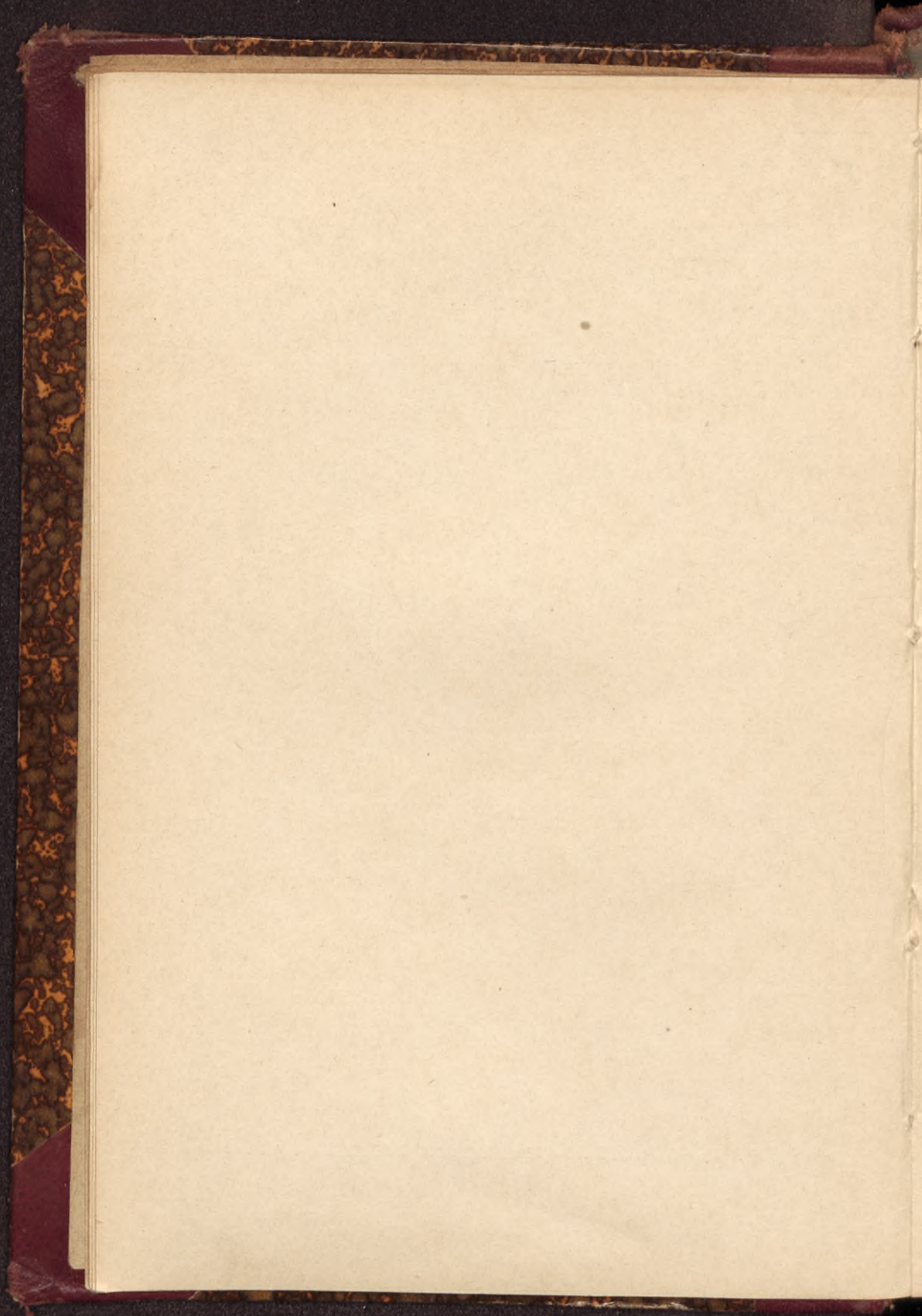






I.







Jag gör dig till drottning  
i mina riken.

**J**ag gör dig till drottning i mina riken,  
ty då blir där godt vara själfvald kung. —  
Och hvem är ej kung, när han vill och är ung?  
Och hvem vill ej vinna en drottning ung,  
när, som jag, han är ung och kung?

\*

\*

\*



Du skall tro, att lakejerna buga,  
när drottningen kommer med svit!  
Och för damerna speglarna ljuga  
ej längre, när du kommer dit —  
i mitt slott med de många salar,  
jag diktat i blommande dalar.

Och de hundra små narrarna sedan,  
som göra mig löjlig ibland . . .  
Hej! Jag tycker mig skåda dem redan,  
hur tafatt de kyssa din hand! —  
Det blir lif, när du kommer, kära,  
och jungfrur och svenner oss bära.

Men ej guld skall på dräkterna lysa,  
blott blommor och purpur och ljus!  
Ty jag vill icke stelna och frysa,  
som kung i mitt konungahus.  
Nej, mitt guld skall få lif och blandas  
med lycka bland allt, som kan andas!

Och så kommer från fjärran och nära  
mitt tacksamma, barnsliga folk;  
då i ögonen dina, ack kära,  
syns sällhetens yppersta tolk:  
det kan glimma ur kvinnotåren  
ett något, man minnes som våren . . .

Medan jag sköter spiran och dömer,  
du mildrar i domen allt hårdt;  
och jag vet, du har rätt, därför glömmet  
jag mycket — fast glömma är svårt . . .  
Det är godt, att en drottning äga,  
som vet, hur tungt kronan kan väga!

\* \* \*

Trött blir dock den stackars kungen  
af regeringens bestyr,  
trött på ståt — och hufvudyr,  
tvungen,



som han är, regera  
och sin makt representera.

Därför just i blomningstiden  
stiger jag från härskartron,  
flyr en tid till sydlig zon;  
friden  
följer med på färden  
till en vrå långt bort i världen.

Och du följer, drottninglika  
drottning, hän mot söder då:  
ej för ensam, blott för två  
rika  
äro söderns under,  
lyckliga dess tjuvningsstunder.

I en bergstrakt, vild och härlig,  
blir vårt hem ett paradiset,  
långt från köld, från snö och is.

Kärlig,  
kungen då skall arma  
drottningen, den älskogsvarma.

Det är lycka fri att vara,  
älska, älskad bli igen,  
och hvar tvekan låta sen  
fara  
bort med våg och vinden,  
glöda som en ros på kinden! —

Långa kvällar sen jag sitter  
i en kammar i vårt slott . . .  
förstfödd prins — o moderslott! —  
spritte  
stolt på sagans Blanka,  
när du sjunger »ridå ranka».

\* \* \*



Ja, vare du drottning i mina riken,  
ty då blir där godt vara själfvald kung!  
Jag ung, du ung,  
du min, jag din —  
säg, blifva vi då icke drottning och kung  
i stora, omätliga riken?



## Solglimt.



**P**ip och tissel, pip och tassel,  
tissel tassel, tissel tassel:  
bon i hvarje lummig hassel,  
björk och al och gran och en —  
    på hvar gren;  
    och i backen  
    drar till stacken  
myran barr i solens sken.



Gnabb och surr och fågelkvitter,  
ändlöst fnitter. — Ensam sitter  
göken där och tror sig vitter  
högst i toppen af en gran.

Hemmavan,  
uti parker,  
skog och marker  
spelar gamle mästarn Pan.

Gladlynt hackspett slår och pickar,  
ekorn nickar, tassen slickar,  
och förnäma ärlan vickar  
stjärten på sitt fina sätt.

Sommarn bredt  
öfver fälten  
gröna bälten,  
väfda in med blommor tätt.

Nedfrån stigen hör jag sången —  
känner sången, känner gången:

hitåt går hon öfver spången,  
flickan min liksom i går . . .

Men jag rår:  
hemåt vandra  
vi den andra  
vägen utmed strandens snår.





## Tillägnet.

*Serenad.*



**L**jusa alfers drömvärld slute  
kring ditt hvita läger myrtenlundar,  
och för tid, som stundar,  
Eros oförvanskelig tro i hjärtat gjute!  
Medan du i jungfruro  
sömnens nylif andas,  
vill jag önska, vill jag tro  
godt för dag, som randas.  
Vaken, drömmer jag, att du  
drömmer om oss tu.

Morgnad fågel ren hörs drilla  
för sin maka morgonserenaden;  
glitterstänkta bladen  
vända sångarns noter, utan att förvilla . . .  
Upp från vackra drömmar du!  
Öka morgonglansen!  
Solen sig vill spegla nu —  
höj på ögonfransen!  
Slumrarinna, vid min sång  
vakna då en gång!





## Inges visa.



**I**nga lill', Inga lill',  
du min Inga, du lilla, min käresta du,  
skall jag vänta ännu?  
Det är morgon. Jag blåser i vallarehorn  
mina vackraste låtar från sagorikt fornt,  
och min vallhund han skallar och hoppar,  
och det glittrar i daggstänkta knoppar.

Hallå . . . lå! Hallå . . . lå!

Kommer nu, dröjer än, kommer nu, dröjer än —  
skynda på, lilla vän!

Blott jag ser, att du kommer i vall med din hjord,  
blir jag muntraste vallaregosse i nord!  
Det är roligt att valla — och vänta  
bygdens vackraste vallarejanta!

Inga lill', Inga lill',  
gå ej vilse på stigen! Säg, hör du min lät?  
Här är jag — kom hitåt!  
Såsom Inge har alls ingen annan dig kär —  
jag skall säga det åt dig, så fort du är här.  
Men nu går jag här ensam och vallar  
med min längtan och blåser och trallar.





## Lilla Dufkulla!



**L**illa Dufkulla, Dufkulla, du!  
Lilla ljushylta, veka,  
lilla stjärna, som tjsar mig nu,  
medan ljumma vindarna smeka,  
jag dig fann, fast du doldes i granskogens famn  
— af den blomma, du liknar, du fick ditt namn,  
lilla Dufkulla, Dufkulla, du.

Lilla Dufkulla, Dufkulla, du,  
jag min kärlek förklarar,  
ty vi passa hvarannan, vi tu.

Du är vek, jag stark: jag försvarar  
ditt förtrollande hem, och du värnar min håg  
för hvar tanke — hvar ond och hvar fal och låg,  
lilla Dufkulla, Dufkulla, du.





## Sommarkväll.

**N**u breder skuggan mjuka flor  
ut öfver fält och renar,  
på skogens tusen grenar,  
ty öfverallt i dunklet bor  
den ljumma sommarkvällen.

Beslöjad älfva går till dans,  
när furor sofva, höga;  
och vidden likt ett öga,  
där endast tränad, vemod fanns,  
ser ned på tysta ställen.

På mörknadt insjövatten rår  
harmonisk sommarsaga,  
och sälla tankar draga  
i hviskning genom alla vrår —  
i ljumma sommarkvällen.

Om tro och löften hviskas det  
ut öfver fält och renar,  
till skogens tusen grenar —  
men allt förblifver hemlighet  
hos troget tysta ställen.





## Hon och jag.



### I.

**A**ftonhimmel brinner.  
Spridda stigar utaf strålar  
uppåt, högre uppåt stiga,  
men den starka glöd, som målar  
allt i brand, knappt hinner  
mer än skogshöjd — och vi tiga . . .

Aningsfull är däliden,  
bidar, mystiskt eldbegjuten . . .

Snart skall sista strålen dala,  
då blir nejden slöjomsloten . . .  
Ännu ljusets välden  
dröja, spörja . . . och vi tala . . .

Innan solen rymmer  
stora, första kärleksdagen,  
lofva vi vårt lif hvarandra —  
signa stället uti hagen . . .  
Mer och mer det skymmer;  
men det ljusnar, där vi vandra.



II.

Hennes lilla fina hand i min . . .  
tyst hon sitter mot min axel lutad;  
mattrödt ampelsken och dagen slutad,  
stilla glädje går i hjärtat in.



Tvenne gröna glas med vin uti  
och en klase mörka drufvor räcka  
till vår måltid och gemensamt väcka  
högre lif än hvardagsharmoni.

Hennes varma andedräkt, när munnen  
osökt, smekfullt närmas mot min kind,  
rusar mig som rosegårdens vind —  
paradisets lustgård är ej svunnen!

Nära samman, mun vid mun, vi dröja  
långa stunder i hvarandras famn,  
hviska då och då hvarandras namn,  
skapa himlar och till dem oss höja.



### III.

Toner omotståndligt locka ut i dansen —  
toner hjälpa Amor spela spratt. —

Utanför är somnad vinternatt,  
men härinne flödar rikligt kronljusglansen.

Stolt jag för min härskarinna ut,  
lätt och smidigt följer hon i valsens vågor;  
och de dansa, hviska — alla ljusens lågor:  
njuten fullt Er sällhets lifsminut! . . .

Varma, söka vi de inre rummens hvila,  
mellan kotteliers glada hopar ila . . .  
Valsens toner höras dämpadt . . . Lyssl! . . .  
Flicka, skänk mig då en lifsvarm kyss!



#### IV.

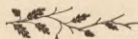
Fall i famnen, käral!  
Du är trött, beslöjad blick det biktar.  
Fall i famnen, käral!  
Du ger sången, och — jag tror, jag diktar:



Vilsegången, blottad,  
tröstbestulen, rof för kvalfull ånger,  
är jag lyckligt lottad —  
äger dig, som vänder allt i sänger.

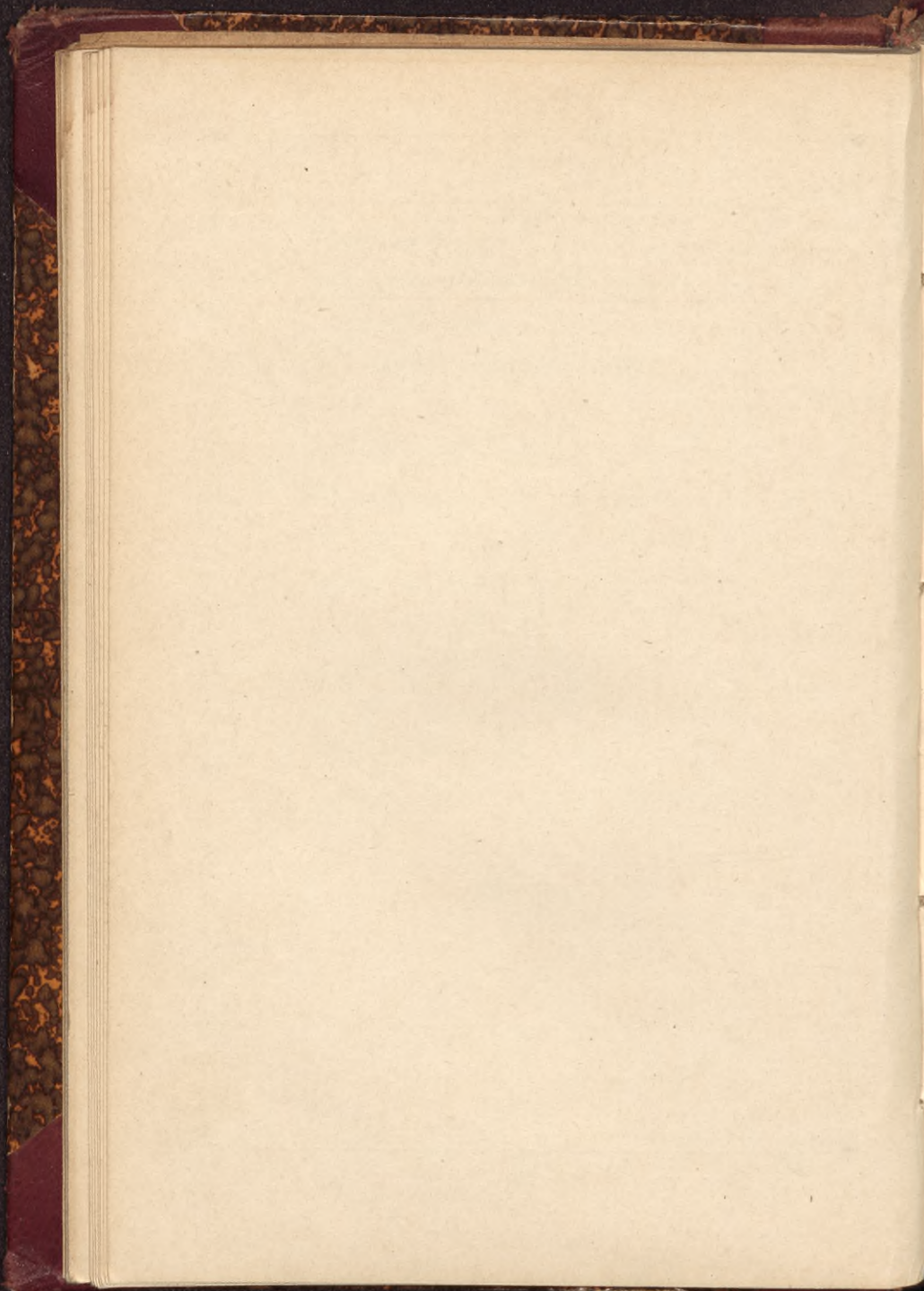
Och mig sjelf jag dömde  
mången gång förlustig lefnadsvärde,  
men din bild jag gömde  
än, och åter jag att lefva lärde.

Sist — när det mig plågar,  
att jag ve dig skänkt långt mer än lycka,  
hviskar du och frågar:  
»Har du glömt att mig till hjärtat trycka?»



II.







## Kring bålen.



**G**if plats, gif plats i salen,  
en rundel stor och bred,  
och fyll till rand pokalen  
för Bacchi sängarled!

Och sjung  
och glöm,  
var ung  
och dröm,



ja, dröm dina bästa drömmar  
och strömmar  
af eldigt vin i glasen slå —  
det räcker nog ändå!

Håll tal, men håll dem kvicka!  
Och kan du inte det —  
gif munnen åt din flicka  
i största hemlighet!

Din skål,  
min vän!

En bål  
igen

och flera små glas på brickan!

Åt flickan  
ett glas Madeira skänk uti,  
att här blir harmoni!

Så där! — Nu är det söder  
i Bores fosterland!

Upp, sjungom, systrar, bröder,  
för drufvans gudabrand!

På tå  
en stund  
vi gå  
en rund

kring bordet med glasen höjda!

Så nöjda  
som glada barn vi sjunge sen  
vår visa om igen!

Gif plats, gif plats i salen,  
en rundel stor och bred,  
och fyll till rand pokalen  
för Bacchi sångarled!

Och sjung  
och glöm,  
var ung  
och dröm,



ja, dröm dina bästa drömmar  
och strömmar  
af eldigt vin i glasen slå —  
det räcker nog ändå!



## Biktfäderna i vinkällaren.

*Om man så vill, föråldrad tidsbild.*



**L**efve den frodige  
guden af drufvan, han,  
lifsguden modige,  
trotsande ve och bann!

Presse vi mustiga  
safter ur drufvors klot!  
Sjunge sen lustiga  
visor om bikt och bot!



Muntra på tunnorna,  
bredbenta fäder små,  
dricke vi nunnorna  
till — må de ej försmå!

Hell så för påfvarna! —  
Hvarför? — Jo, därför blott:  
de ha ur häfvarna  
lärt oss att tulla smått.

Sist — mellan bönerna —  
syndarens skål! . . . Hå hå! —  
Jordiska sönerna  
äro oss bäst ända . . . ”

Höres ett knarrande  
plötsligt från dörr af ek . . .  
Fäderna, darrande,  
sluta sin bardalek.

Bägarne gömma de  
vandt uti sida veck —  
priorn skall döma de  
gamle för rån och gäck . . .

»Härliga vinerna  
smaka Er, ser jag, godt:  
omutligt minerna  
tälja begånget brott.

Dock — Edert snattande  
räknar jag minst till last,  
klarligen fattande:  
mänskligt var det, som brast.

Men detta larmande,  
käraste bröder små,  
får ej förbarmande,  
borden I väl förstå!»



Liksom i tänkande,  
priorn sig tar en pris . . .  
fortsätter — sänkande  
rösten — att tala, vis:

»Lustiga sänger I  
sjungen! — Jag hört i mjugg  
talrika gånger i  
grannhvalfvets dolda glugg

kvicka replikerna —  
därför förlåtes nu.  
Men, vid relikerna,  
Petrus och talet sju,

stäfjen Er mustighet!  
Folket nu sofver sött;  
väckt af Er lustighet,  
kunde det blifva stött . . .

Stören ej sofvande,  
trötta af dagens id!  
Herranom lofvande,  
signe vi deras frid!»

Fnissande, munkarna  
dricka, sen straffarn gått,  
täfla om klunkarna,  
lufta på varm kalott.

Dock — när om kvällarna  
sinnet blir varmt af vin,  
händer att sällarna  
skråla, men — på latin.





## Badande flickor.



**D**en blänkande insjön drömmer  
sin gladaste dröm i dag,  
och ymnighetshornet tömmer  
naturen med välbehag.

Från strandens små kiselstenar  
till mossan och buskens blad  
det syns dock, att allt förenar  
en samstämmig åtrå: bad . . .

Bak aldungens löfgardiner,  
vid hällen där, strax vid rönn,  
där solen som bäst nu skiner  
och vänligast ter sig sjön,

de ohöljda flickbehagen  
aftecknas mot ljusgrön grund:  
där badstället valts för dagen  
af flickor från Önskelund.

De skugga sin blick åt näsen:  
där ligger väl ingen gömd? —  
Nej, vackraste sommarväsen . . .  
jag ser eder oro glömd.

Små trippande, nakna fötter  
uppröra först strandens sand  
och pröfva sen vassens rötter  
därute, en bit från land.



På stenen står Stella färdig  
att dyka — du bölja blå,  
o vore som du jag värdig  
att famna den nymfen så!

Se Vanda, hur rädd hon viker  
för glittrande stänk-kaskad  
från Vinda, som hotfullt skriker:  
»Nu spelar jag vild najad!»

Och Lalla slår kullerbytta  
— hon fruktar visst minst för skrock —  
och kallar de andra »lytta»,  
som ej våga »hoppa bock».

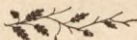
Ett skvättande och ett skvatter  
i bölja, som piskas vit! —  
Jag tänkte mig vildgäss-snatter,  
om inte jag såge dit.

Men Stella, är hon försvunnen?  
Det vore nog tid gå opp. —  
Nu sträcker hon fram . . . och munnen  
har fångat en näckrosknopp.

En ringdans till slut förkunnar,  
att fröjden har kulmen nått . . .  
Och lifsglada flickors munnar  
nu täfla med Orfevs godt —

ty ekona skratta skratten  
bland tallar och bergen om,  
och gräset vill blifva vatten  
och hviskar: o flicka, kom!

Men — stilla en stund, I ängar!  
Nu taga de kjolen på,  
och snart uti muntra svängar  
på eder en dans de trä.





## Ängsvisa.



**U**ngersven, jungfru —  
kyss då hvarann!

Älska!

Gosse, var yster,  
flicka, var grann  
af kärlek!

Se, huru fjärln  
fladdrar kring ros . . .

Älska!

Paradis varder  
jord, som bebos  
af kärlek.

Fattig är den, som  
det har förglömt . . .

Älska!

Den är dock rikast,  
den, som blott drömt  
af kärlek.

Står du vid plogen,  
räfsar du hö,

älska!

Skönt är att knoppas,  
blomma och dö  
af kärlek.





## Krams fågel.



**D**e små flickorna, flickorna göra mig yr,  
där de hoppa och fladdra i parken i soln  
med små vingar i kjoln!  
Som en fjäril, som flyr  
för en annan bland blommor och strån, —  
så svänga de och svinga de på tån;  
och de veta, hvad de visa —  
nya strumpor öfver knät,  
och små skorna de visa —  
tacka garnhandlarn och skomakarn för det!

Ja, små flickor, fortsätten att göra er till  
Jag är ej den, som skäms att beundra behag —  
och jag fröjdas i dag,  
ty det enda jag vill  
är, att se edra kära besvär.  
Jag blir i hvar och en af eder kär!  
Men när banden flyga ljusa  
och ni blandas språng i språng,  
och när spetstygen susa,  
hör jag rytmen i en enda bröllopsång.

Ni förstå så väl locka till giljaremod!  
Nu att fria till en, som är halft karamell  
och för rästen mamsell,  
ha ni gjort mig för god. —  
Men jag hoppar mig in i er ring.  
Jag vill er väl ändå just ingenting . . .  
Topp, nu tog jag plikten, röda  
hoppetossatös, som flög



mig för nära! — Min möda  
blef ej större, än när biet honung sög.

Så går leken . . . ja, meningen var just ej den,  
kan en tänka, ty straffet, jag tror mig förstå,  
är det här — nå så slå! . . .

Jag skall ej slå igen.

Ja, förgå er och slå mig och rif!

Jag vill ej mista tukten för mitt lif!

Ty slik aga vill jag kalla

både hälsosam och rar —

när jag räknar dem alla,

blir det kyssar sju för hvarje flicknäfspar



## Jag och flickan, som var fru.



**P**å karnevalen trängdes masker, larmande.

En flicka fru, hvar fru en ungmö härmande —  
men flickan, som var fru, var ock förbarmande  
mot mig, som önskade en smula värmande.

Ja, värme fick jag, början syntes lofvande:  
en kyss jag stal från läppar röda, brännande;  
ja, värme fick jag — tänken Er en sofvande,  
som vaknar, hettan af en örfil kännande!



Hon spelte fru rätt bra, jag tänkte, rufvande  
på hämd, och hastigt, men dock djupsint tänkande,  
jag medlet fann att slutligt bli den kufvande:

ännu en kyss — och hon blef den sig gifvande!  
Och slutet blef på muntligt sammanlänkande,  
att flickan, som var fru, sist blef min blifvande.



## Ett möte.



**E**n blick och din syn —  
det var nog för min själ att till skyn  
dig höja i dräkt  
af en blomsterdoftfläkt  
med min ljusaste tanke släkt!  
Blott ett möte . . .  
Men mötet det bar i sitt sköte  
förståndets själfulla kärleksblick,  
utan ord, utan utnött bekantskapsnick.



Vi möttes ännu,  
och vi blickade välbekant »du»  
så mången en gång;  
men nu är du blott sång,  
nu är vägen igen mig lång.  
Hur det hände,  
vi aldrig med ord oss bekände —?  
Ja, svare mig den, som har känt som jag  
vid en skymt utaf himmel i anletsdrag!

I vildmark i ljus,  
som på gator bland skymmande hus —  
hvar finnes ej spår  
utaf ande, som trår  
till vår själ och är släkt med vår? —  
Och vi drömma  
en stund, men vi vänjas att glömma . . .  
Dock ville jag drömma *dig*, sköna dröm,  
än en gång, du var kort, men så blid, så öm!



## Tomtebolucky.

*Vandringsminne.*



Utåt vägen främling vandrar,  
långt från rastlös stads bekymmer;  
landets ro, när kvällen skymmer,  
griper den vid ro ej van.  
Hur han går, och hur han vandrar,  
ser han vid en krök en stuga,  
hägnad in med träd, som buga  
under tyngd af astrakan.



Genom fönstret utåt täppan  
höres halfhögt sakta joller,  
och en myggsvärm uppehåller  
sig med dans i kvällen lång.  
Alltsom vandrarn går mot täppan,  
mer förnimbart ljudet hinner  
honom mot — och mera vinner,  
fastän pjoller mer än sång.

Några lätta slag på dörren . . .  
Blanknött klinka lyfter sedan  
främlingen och bugar redan  
i den låga öppningen —  
men han stammar, sen han dörren  
stängt, en ursäkt, ty med barmen  
blottad syns en kvinna . . . armen  
bär en liten ungersven.

Röd om kinden, tjuguarig  
moder möter vandrarns blickar,

till hans ursäkt gladt hon nickar,  
stolt kanhända äfven smått. —  
Skön hon är, där tjuguarig,  
fri från falska blygsamheten,  
hon, om modersplikt medveten,  
gifver sonen arfvets lott.

Genom fönsterluften ångar  
doft från skörd af sista mejning;  
och af flit och nygjord fejning  
synas spår på golf och lock.  
Själftva renligheten ångar,  
har sin egen doft i stugan.  
Hemvand på gardinen, flugan  
hör till trefnaden, hon ock.

Nöjd är pilten. Hän mot rutan  
ser han nu och söker härma  
ordet »pappa», som med värma  
unga modern jollrar för.



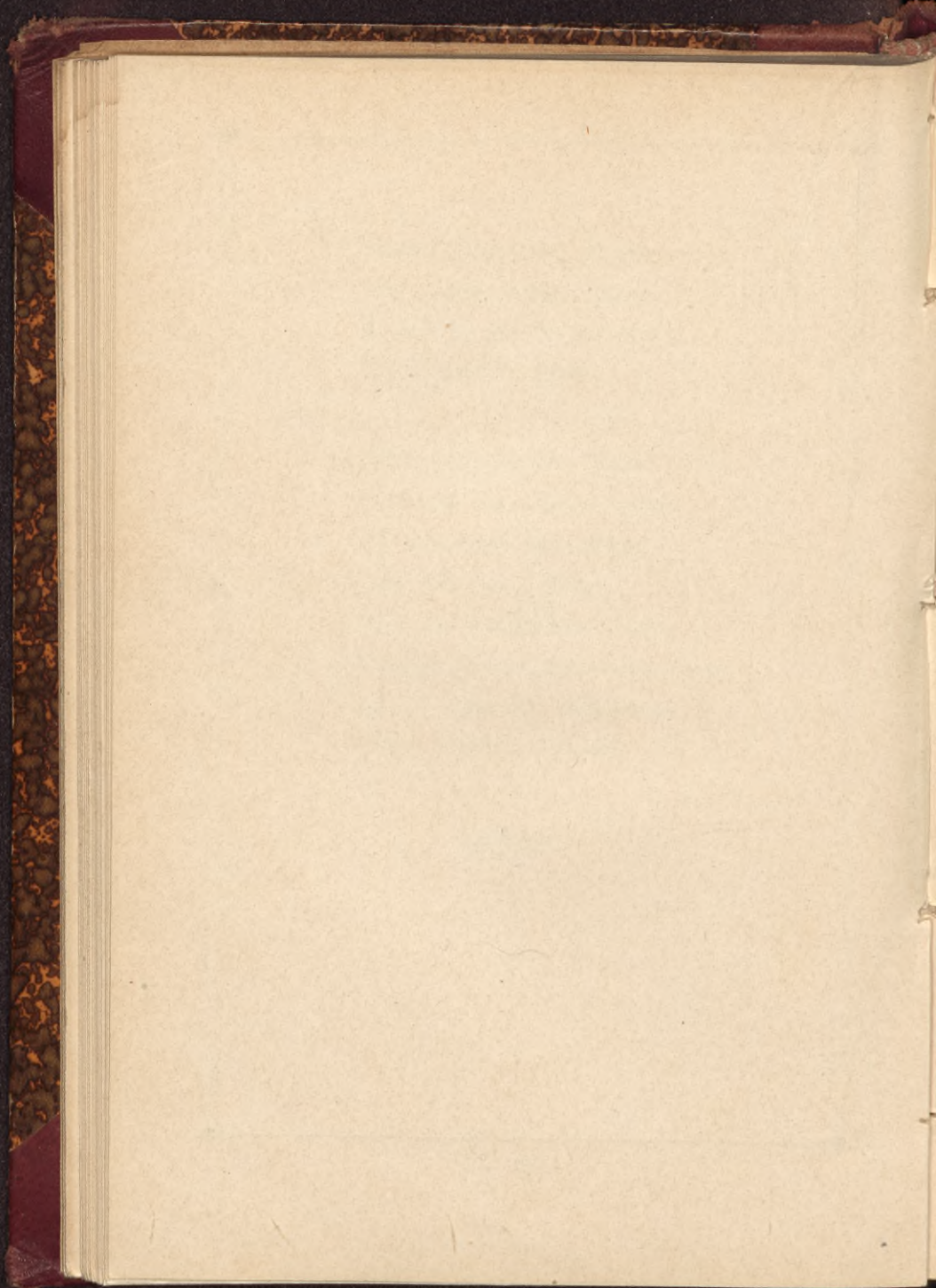
Kvällsol glänser rödt på rutan . . .  
Ren i dörrn de kära dragen  
skymta: far har slut för dagen,  
han de kära nu tillhör.

Gästfriheten trifs hos lyckan:  
främlingen blir spord af värden,  
om han, tröttad utaf färden,  
hvila vill i enkel bädd.  
Hvem vill icke bo hos lyckan? —  
Vandrarn slumrar, godt han drömmer . . .  
och väl aldrig han förglömmar  
lyckans skönhet, oförklädd.



III.







## Vind för våg.



**J**ag styr på klardjup saltsjövik  
bland furbevuxna holmar.  
Hvar liten stuga är sig lik;  
af stranden stundom syns en flik —  
en äng med hö i välmar.

Min farkost glider lätt ibland,  
när lugnet rår på djupen;  
då hvilar jag min trötta hand



och blickar hän från land till land —  
på forskningsfärd är slupen.

Men hugen tröttnas af en ro,  
som blott af ögat skådas . . .  
Långt ut, där hafvets andar bo,  
jag vill min vilda sorg förtro  
åt storm, som nu bebådas!

Hvad syn! Likt jättar brottande  
i milsvid rymd gå vågor.  
Ett härligt skådespel att se!  
Och midt i detta kan jag le  
åt själfva himlens lågor.

Men — åter in på lugnad vik  
bland furbevuxna holmar . . .  
Hvar liten stuga är sig lik;  
af stranden stundom syns en fik —  
en äng med hö i välmar.

Så styr jag hän och vet ej, hvad  
som vänder slupens roder.  
Men hörde jag, att stormen kvad —  
och af de böner, lugnet bad —,  
att jag har mången broder.





## En långt afsked.



**F**arväl! — — Vid portalen  
till mandom jag står.  
Den leende dalen,  
där ungdomen rår,  
jag skådar för sista gången . . .  
Farväl, kära vänner,  
I blomster små!  
Hur väl jag er känner —  
nej, blicken ej så!  
Jag gråter . . .

För tid ingen rymmer,  
dess fänge är jag:  
det skymmer, det skymmer,  
och ynglingens dag,  
den sista, är snart förgången.  
De vildfagra lunder  
jag finner ej mer  
och alla de under,  
som mannen ej ser —  
jag gråter . . .

Se skuggan! — Hon smyger  
ren mörk för min syn;  
och nattugglan flyger  
vid dalgångens bryn —  
jag ser henne första gången . . .  
Hon vaktar om natten  
de vises sten —  
o, vare den skatten



för henne allen'! —  
jag gråter . . .

Farväl! — — Vid portalen,  
vid gränsen jag är.  
I leende dalen,  
som var mig så kär,  
jag vandrat den sista gången. —  
Det manar till strider . . .  
Slå porten opp! —  
ty morgonen lider,  
och framtidens hopp  
står åter.



## Allt det där är ungdomslycka . . .



**V**emodstunga. halfdagsnätter,  
trånadsfulla ungdomsdagar,  
pjunkigt stammande sonetter,  
svärmeri i gullvifshagar . . .

Ej en själf från morgonbräckning  
intill kvällens tysta möte,  
intill solens trolska släckning  
uti långt-där-bortas sköte . . .



Allt det där är ungdomslycka. —  
Men dess kärna demaskera,  
utan att för villigt smycka,  
och du finner något mera!

Det är lifvets bottenskola,  
sträng som greken Drakons lagar,  
det: att svärma och att sola  
sig i sommars lyckohagar.

Hvad du lär dig uti denna  
stränga skola — du mig frågar. —  
Ack, du lär dig ju att känna —  
dubbelt, desto mer du lågar!

Och du lär dig sen att mista  
första fröjden, lifvet gifvit —  
det är hårdare, det sista,  
än hvad Drakon nånsin skrifvit . . .

Känna, mista . . . intill döden  
dessa orden tunga väga.

Det är lifvets hufvudöden:  
känna, mista — stundligt äga.

Men hur gärna du vill åter  
till den ängd, där solen tömmer  
ljus i tåren, när du gråter,  
att du snabbt och lyckligt glömmet!





## I dansen.



**S**äg jag dig på sista balen  
gå i elden, glad och varm.  
Djårft kokett du drog i salen  
in med tyllomslöjad barm.

Ord af sötma och af honung  
fölla kring dig, du blef yr:  
barnsligt stolt, mot balens konung  
lätta hjärtat strax gaf fyr.

Dålig franska, flirt och pladder  
om högst viktigt »comme il faut»! —  
Hvar du var, stod »kungen» fadder  
— som på styltor man plär stå.

Likt ett rörligt panorama,  
där du centrum var och kraft,  
svängde kring dig glopar — tama  
små giraffer, som på skaft

buro krukor, af pomada  
glänsande — jag ser dem än.  
Men, o krukomakarskada!  
Hvarför åsneöronen? . . .

Vämjelse jag fann i nöjet  
och tog trött mitt öga bort:  
*du* med friska, unga löjet,  
*de* med grin, blaseradt torrt!



Som jag stirrade i salen,  
slog mig där en ynglings syn . . .  
Ej bedrogs jag: hjärtequalen  
så blott kunde bleka hyn.

Mot den flock, som nyss jag lämnat  
med mitt öga, hväste han  
blicken så, som om han ännat  
döda med den eld, där brann.

Svårmod tecknade hans panna,  
men han stod där, rak och hög;  
spotska läppen sågs förbanna,  
men en tår i ögat smög.

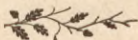
Balens konung, balens drottning  
flögo i ett nu förbi —  
underlig är ödets lottning:  
själfva nöjet — tragedi!

Själfbelåten nick du kunde,  
»drottning», skänka honom dock!  
Du i själfsväld honom unde  
se din seger — detta ock!

Så jag såg dig. — Men jag lade  
ej din skuld på dig så strängt,  
om ej vissheten jag hade,  
att du hoppet *honom* skänkt.

Och för själfvisk nu att ömma  
för den sorg, du dock beredt,  
tror du dig att kunna glömma —  
hur du glömt, har ingen sett . . .

Lidna hårda oförrätter  
ynglingen gjort hård igen.  
Men i kvalets Tasso-nätter  
kan han aldrig glömma än.





## Trolleri.



I talia, o kvinna, på din panna  
vestalen hägrar, men för blicken stanna  
din son och främlingen — att sen förbanna . . .  
Svartöga, är du mera skön än trogen?

Germania, o kvinna, vek och mogen,  
Iduna lik i sagotunga skogen,  
föryngrande, till offer redobogen —  
Bläöga, kan man äfven dig förbanna?

Ve, trolleri bedrifva bådadera:  
den skickligaste trollar litet mera,  
och det är skillnaden emellan båda.

Men trots allt trolleri och hjärtegyckel  
omsider röfvas kvinnohjärtats nyckel —  
må röfvarn ensam sen därinne råda!





## Zizilla.



**Z**izilla, magiskt mörka dansarinna,  
otämda barn, naturens segerstecken —  
zigenerska, inunder mantelveckan  
bär du ej syndér alla hos en kvinna?

I ystra dansen är du bacchantinna;  
som vildrosknoppen, slagen ut i dagen,  
du lockar ägolystna med behagen —  
men törnet stinger den, din gunst vill vinna . . .

Jag tager ditt försvar: fast halft vildinna,  
i släkt med tjufvar, tjuv du själf tillika  
och lögnare, — du ville aldrig svika,

Zizilla, blodets kärlek, aldrig fästa  
din blick på hycklaren, den första bästa:  
trots allt, Zizilla, är du *stolt* och — *kvinn*a.





Vid Hjalmars och Ingeborgs  
hög.



**H**ugstore hjälten från Samsö slumrar  
sen tusen vintrar i Svea jord;  
trognaste ungmö sen sagans tider  
sofver bredvid den långa natt;  
och minnet vaktar i högan nord  
segrande kärleks skatt.

Oblida nornan i lifvet ville  
förmena bägge, hvad döden gaf — :  
sliten var brynjan och död var Hjalmar —

Ingeborgs hjärta brast därvid:  
till brudsäng reddes den öde graf  
under kung Yngves tid.

Söken ej, älskande, tron blott sagan!  
I Svithjods rike dock högen står,  
gömmande hjälten och kungadottern.  
Bringen i minnet ekekrans  
åt Hjalmar — Ingeborg varm en tår!  
Trognare par ej fanns.

Svärjen hvarandra så, I, som älsken,  
en trohet fullgod, som dessas var!  
Bryten ej eden! — Ty sköna öden  
följa i lifvet trohet åt,  
och själfva döden en lager har,  
vattnad af hjärtegråt.





## Können.



**D**är utanför luften hänger  
en slöja af ängslig färg:  
det liftomma senhöstgråa  
förhärskar kring dal och berg . . .

— — — — —  
Jag såg genom rutans gröna  
en solig septemberdag,

hur glansen begynte slockna  
på lönngrenens växtbehag.

Först for där en il bland löfven —  
det suset jag kände till;  
det sade på ordlöst tungmål:  
var stark, nu slår ödet till!

Och genom den läckra grönskan  
en bäfvande darrning smög —  
så darrade barnets läppar  
af gråt, när dess fågel flög.

Allt efter som nattens drottning  
allt mera af dygnet fick,  
blef kallare vindens ande  
och lönnen i annat skick.

Ännu i sin gula klädning  
med strimmor i rött och grönt



försökte dock trädet sucka:  
o lifvet — hvad det är skönt!

En morgon, sen stormen tjutit  
i kolmörk oktober natt,  
stod lönträdet fullt beröfvadt  
sin dyrbara hjärteskatt . . .

-

— — — — —

Där utanför luften hänger  
en slöja af ängslig färg:  
det liftomma senhöstgråa  
förhärskar kring dal och berg.

Bland disiga bilder ser jag  
min lönn stå här midtemot;  
liksom att trågiken trotsa  
hon armarna sträckt till hot . . .

Ve, nakna och svarta armar!  
Förkolnade visst? Nej, blott  
förtorkade hårdt på ytan  
med ärr efter sår, de fått.

Ty under den grofva barken  
går ungdomlig kraft i stam,  
det finner jag nu, när stormen  
i härjande fart far fram.

Det knakar i murket virke,  
men lönnen står stark i höjd —  
hon böjs väl, men ej till jorden,  
blott stundligt hon synes böjd.

När våren omsider nalkas,  
då bryter väl lifvet fram  
i svällande blad och knoppar  
ur sjudande safull stam.





## Brand.



**M**ot töcknig morgonhimmel flammar  
den vilda, härjande, obundna branden,  
förkolnar blommor, buskar, stammar —  
du, Molok *kärlek*, här du har dock handen!

Slå högt, eldtungor, högt från dalen!  
Allt högre upp, och klarare I brinnen:  
dess mer sublimes blifva kvalen!  
Förkväfvens ej, i tvinrök ej försvinnen!

Jag älskat allt; *nu* älskas ingen  
af jordens bleka barn, blott elden, elden — —  
O, flamma högre du än tingen,  
förbränn mig högt, högt öfver rummets välden!





## En nyårsnatt.



**K**lockan har slagit tolf, och tystnaden råder.  
Bådar det djupa lugn stormar, ju vildare sen? —  
Iskalla marmorbild, jag finner dig stå där  
ej som en stengud nu, nej, som en lefvande vän . . .

Stig från din väggisch ned och blif, som konst-  
nären  
tänkt dig: en gudom blif, talande mänskliga ord!

Tiden — ty det var han — förblef, som konst-  
nären

honom i marmorn gaf: stum, som han är här på  
jord.

Framför mig står i ram en bild af en annan —  
gudom hardt när jag sagt: hon, som jag läng-  
tade till.

Men i hvart anletsdrag, i ögat, på pannan  
läser jag, när jag vill: fåfångt du sjunger mig till!

Barnsliga tankar, vi, små människor tänka!  
Skulle mig tiden sagt alla de kval, jag har kvar —  
mig, som en minnets bild ett dödsqual kan skänka,  
mig, som kan lefva än, blott för att hoppet jag har?





## Drömmare, hvarför?



**H**varför, ung drömmare, älskar du mest  
kvällningen och icke sol, som stiger?  
Är det ej därför att du finner bäst  
jorden, när gripande tyst den tiger?  
Drömmare, tyst  
du vandrar och nöjd,  
sen solen till afsked kysst . . .

Hvarför, ung drömmare, älskar du natt  
mera än dagen, som ystert dansar?

Är det ej därför att tanklösa skratt  
tystnat, när nattedunklet synvidd kransar?  
Drömmare, godt  
du finner det då —  
med natten i sällskap blott . . .

Drömmare! drömmare! hvad det än är —  
skenet blott se de, de där, som klandra.  
De se dig vandra, men du är ej här,  
är där du började nattkär vandra:  
drömmare du,  
din sol, hon begrofs —  
du går kring dess graf ännu . . .





## Fåfängt.



**D**är tätt under molnen välja  
de vingade fritt sin stråt;  
det syns mig, att sommarn följer,  
fast motvilligt, skaran åt . . .

O sångare, att jag följde!  
Jag vore ej då så arm.  
Den skyhöga flykten skulle  
nog vidga min tryckta barm.

Min lycka är jordad redan —  
den blef blott en sommar lång;  
när sommaren bröt med nordnen,  
bröt lifsglädjen med min sång. —

Det vore ett lif kanhända,  
som lade all sorg i graf:  
att sträcka på starka vingar  
högt vidt öfver land och haf . . .

Nej! — Stanna! — Blott tiden läker,  
ej rummet, för armt därtill.  
Jag vet, att min tunga kärlek  
mig följer, gå hvart jag vill.





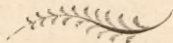
## Tack.



**H**af tack för de ljusaste stunder  
i ett lif, som blef dömdt därvid  
att tvifla på lycka och under,  
och vigdes till olönt strid!

Väl skänktes mig rosor i mängder,  
men ej *de* kunde dofta så —  
som *dina* från sollysta ängder,  
där himmeln var juliblä . . .

Haf tack! — Och må aldrig af lifvet  
bli besviken min unga mö!  
Mitt skepp är ej brändt, men väl drifvet  
mot tröstlösa vindars ö.





## Den Iefnadströtte.



**L**ät mig slumra i ro . . .  
Just nu till ro  
jag somne — att aldrig vakna!  
Min själ är trött,  
mitt lif förnött  
till ingens väl —  
o svinga dig fri, min själ!

Ty mitt kval är mitt lif,  
min sorg mitt vif,  
den slutliga sömn min önskan;  
— så lät mig då  
i frid få gå  
ur tidens famn  
att jordas bredvid mitt namn!

För en själ, som förtär  
med drömbegär  
sig själf, medan andra verka,  
är lifvet vrängt,  
för trängt, för långt;  
— och drömmarn får  
sin dom ren i lifvets vär.

Låt mig slumra i ro . . .  
Just nu till ro  
jag somne — att aldrig vakna!



Och bortom tid  
gif frid, gif frid —  
om icke det,  
jag somne för evighet!



## Klocktoner.



**S**vingande,  
ville jag följa de  
klingande,  
frihetsbringande  
ljuden mot sällhetens  
anade rymder —  
följa, men skymd är  
drömmande



blicken af tårar,  
gömmande  
fröjder, jag minnes.

Glömmande  
klangen från klockorna  
— strömmande,  
lifslustdömande  
sången ur lifvet mot  
okända trakter —,  
minnes jag makter,  
bindande  
sinnet vid jorden,  
vindande  
rosor kring stafven . . .

Lekande  
lätta ackorder från  
smekande,  
själsbevekande

toner förnimmer jag . . .  
Godt är att glömma,  
skönare drömma  
klingande  
sången om minnen,  
bringande  
bilder, man älskat.





## Väckelse.



**D**imman lättade i timme tidig,  
morgongryning väckte skendödt lif.  
Rönnen morgnade sig ung och smidig;  
solens första stråle fann sitt vif:  
blåögd sippa, som, betagen, slog  
ögat upp mot älskaren och log.  
Spädgrönt lyste mjukt från äng och snår,  
lyste öfverallt i varma riken —  
vintern kastat af den sista fliken:  
fri och hoppfullt glad stod unge Vår; —

och hans myriader undersåtar  
slösade med prakt och sång och låtar.

Tärd af tankar, slitande och tunga,  
gick dock jag — den fria människan —,  
nekande mig själf att le och sjunga,  
fastän endast sång och fröjd jag fann.  
Tungt jag tänkte öfver mänskligt lif —  
öfver kval och ve och svek och kif . . .  
Blygsel grep mig, och jag ville fly:  
människan för oren var att dväljas,  
där ej känslorna för guldmünt säljas; —  
där i lifsfröjd under morgonsky  
allt i öppen kärlek lefver samman  
och blott solen tänder kärleksflamman. —  
Och det var, som om jag plötsligt kände  
hela släktets hemska brott och skuld;  
och dess låga, slafviska elände  
med ett skimmer utaf blodigt guld  
stod framför mig som en ryslig bild



af hur mänskan från sig själf var skild;  
och jag såg, hur efter ödets lag  
äfven de, som bättre velat, ledo:  
ärligt kämpande och alltid redo,  
dock de föllo, äfven de, en dag;  
barnen, framtidens, de än ej födda  
syntes mig i förväg halft förblödda . . .

Gif ett under, Skapare, förklara  
med ett jordiskt ord vårt lifs mystèr!  
Hvarför allt det skärande i *vara*?  
Säg mig, Gud, om ock demon du är! — —

Intet svar var dock ett svar ätt få:  
*människa, du skall ej allt förstå.* —  
Jag blef tyst och gick, och snart jag hann  
bergets topp och såg med vemod dalen  
nedanför och gröna pelarsalen  
runt omkring mig, och på fästet brann

solen . . . Och jag kände: *kärleks* mening  
är i allt, med allt, — alltings förening. —  
Och jag grät förtjust och kände stiga  
i mitt bröst behof att famna allt,  
ett behof, att vid mig själf få viga  
allt af lif, allt varmt och ljuft, allt kallt . . .  
En sekund af anad sällhetslott!  
Jag var intet, utom — *lycklig* blott.

Ljusa Vår, du lyfte nu en gång  
dock en flik från lifvets hemligheter,  
lät mig känna skönt, hvad *lycka* heter,  
gaf mig lifvets synvidd mindre trång:  
*kärlek, mänsklighet* — är bästa grunden  
för vår lycka under himlarunden! . . .

— — — — —

Som jag stod där, nådde till mitt öra  
nedfrån dällden idoghetens larm . . .



Och att fånga lyckan — lyckliggöra,  
vigde jag min håg, min unga arm  
och steg ned i vimlet som till strid,  
men mitt bästa vapen hette — frid.



## Kvällsol.



**N**är solen sjunker sakta  
i västanmolnens sköte  
och vinden domnar af i kvällens stund,  
då är det, som jag kände  
ett andeväsens möte,  
och hela jorden synes som i blund.  
Den ligger likt ett barn, som drömmer,  
omyndigt, trött på lek som kif,  
och jag dess stora ve förglömmar  
och tänker ljusare om lif.



O jord, du trötta barn,  
som sofver fram i rymd,  
hur kärleksrika milda  
kvällsolslågorna! . . .  
Sof barnatryggt och dröm,  
att bortom jordelif  
en huldrik Fader gifver  
svar till frågorna!



## Försvar.



**F**rån rummets vrår om halfglömd gammal sägen,  
om syner, bilder ur min forna värld  
det varslar, när jag sitter trött, men trägen  
vid bordet med en hand som hufvudgård.

Och dagrar spela i min gråa kammar  
emellan skuggor, mörka nog ibland;  
och höres vind i löf, ses -lif på stammar,  
och än står skogen svart och än i brand.

Ej under då, att skiftesrik blir hägen  
och vill i vall med tankarna jag går:



att upprätt stå i båt, som vräks på vågen,  
är fullt så svårt som fångenskap en vår.

Men medan vindarna ge lif åt stormen  
och jag far med och gläds och sörjer ut,  
och medan blomsterbilder undfå fornen,  
är alltid främst ett minne, *ell* — till slut . . .

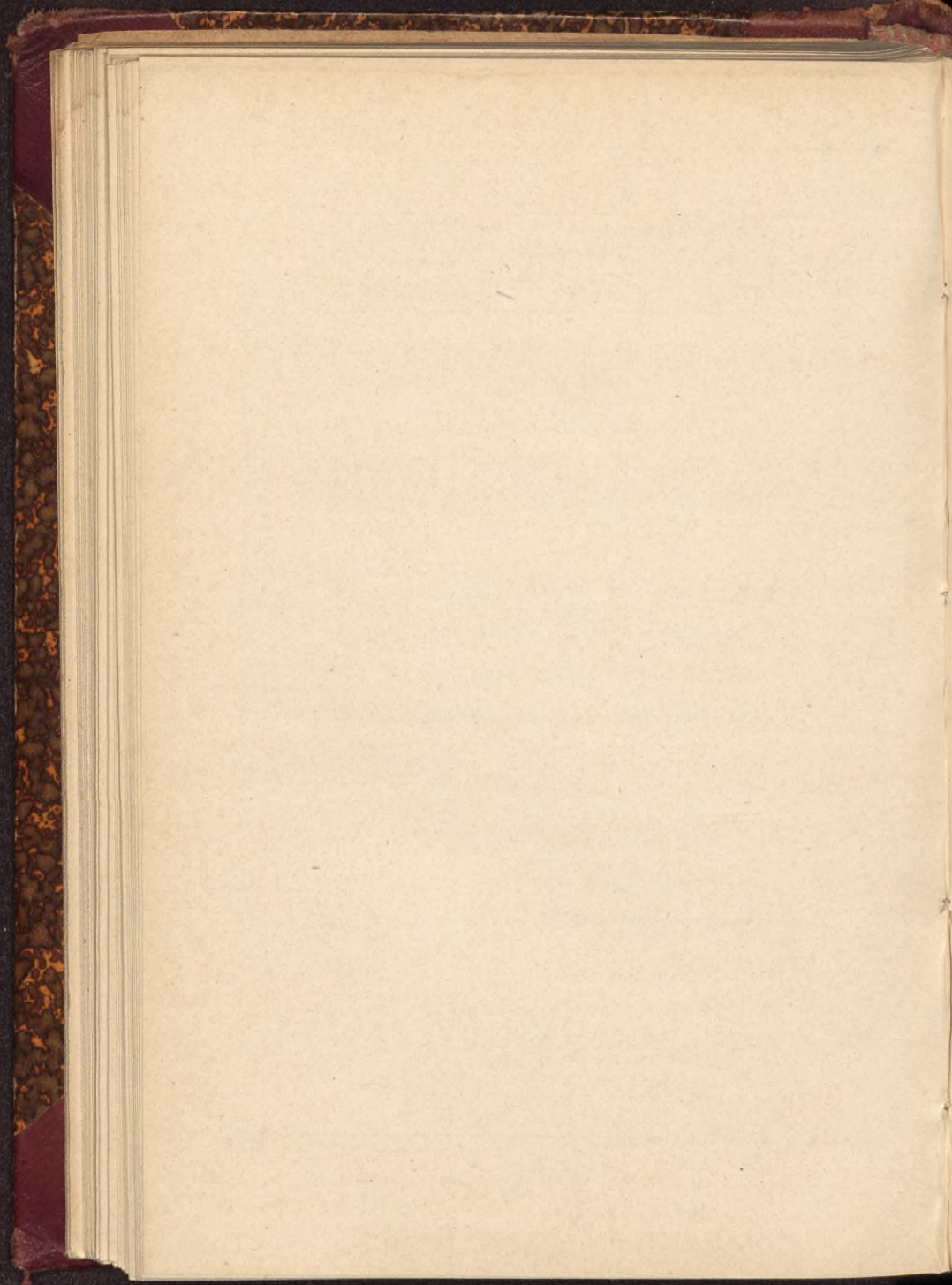
Säg, såg du Huldran, den, som ingen glömmer  
— hon, som förtrollar all ens kärlekshåg? —  
Och såg du henne, kanske rätt du dömer  
den ville Huldren då . . . Jag henne såg . . .

Ej under då, att synen än jag manar  
som lek i sorg, som sorg i leken fram;  
jag tror ej mycket, men dess mera anar —  
jag tyckte nyss, att Huldran jag förnam — —



IV.







## Vid bron.



**N**ågra män voro ute på färdväg och kommo till en bro, som ramponerats af stormen.

Männen ville gärna öfver; men ett stort stycke af brons midt var bortslitet. De splittrade bjälkarna och det lösryckta räcket hängde djärf och trotsigt öfver forsen, som med hotande dån lopp djupt därnere.

»Om vi skulle rycka upp en plankå?» sade den ene, en äldre man.

De började bända och bryta, men verktygen voro dåliga, och sakta gick arbetet.

En andre af dem sade: »Länge till dröjer ej solen. Sen I räcket, som hänger ned på andra sidan där? Det är järnbeslaget och har därför starkt fäste;



kunde vi blott få ett tag i nedersta, afbrutna ändan samt fästa den säkert med repet, som jag har, komme vi fort öfver».

De halade med lätthet upp räckverket, sedan den talande med linan fångat den nedhängande delen, men då det väl var fäst, brast järnvirket, som höll räcktet på andra sidan svalget.

Den tredje föreslog nu en omväg. »Det finnes kanske någon bro längre fram», sade han.

Utan att säga ett ord drog sig den fjärde — en ung man med någonting spotskt i ansiktet — några steg bakom kamraterna, tog ett kort språng och stod på motsatta sidan.

Nu funno de tre äldre afståndet liksom kortare, ja, så kort, att de ordentligt förvånades, och snart voro äfven de på andra sidan genom att följa exemplet.

De gingo utåt vägen, upprymda och själfförnöjda, och talade de länge om hur lätt det egentligen var att komma öfver . . .

Den unge mannen gick bredvid — han såg fortfarande spotsk ut — och teg.



## Syskonsjälan



**H**AN. Vi förstå hvarandra, du och jag.

HON. Ja. Så mycket, tror jag, som två människor kunna förstå hvarandra.

HAN. Men är du sann, då du säger dig ej kunna älska?

HON. Lika sann som du. — Vi bägge ha ju en gång älskat — hvar på sitt håll.

HAN. Jag är nu en gång tviflare. Tro mig, det vore ett svårt slag — äfven för dig, jag känner det —, om ödet skilde oss två åt.

HON. Du har rätt. Men du tviflar orätt: jag upprepar, att jag *har* älskat. Du tviflar på dig själf;



därför tror du, att vi båda bedraga hvarandra och oss själfva . . .

HAN. En man får förebråelse af en kvinna för . . .

HON. . . . för att han tror sig ha en större känsla för henne än *sympati!*

HAN. Du bestod. Aldrig, aldrig kunna vi älska. — Men — vi kunna det dock!

HON. Ännu ett prof?

HAN. Nej. En sanning. Jag känner din saga, du känner min. Vi njuta af att berätta dem för hvarann, ty vi förstå dem lika, och vi *älska* dem, dessa sagor.

HON. Du vill kalla *det* kärlek?

HAN. Ja, det är den sista stora gudagåfvan: att kunna älska sagorna, kärlekssagorna med de döende hjältarna och förtrollade prinsessorna, att kunna älska — kärleken.

HON. »Vi förstå hvarandra, du och jag . . .» Jag fick en tanke: kan man äfven älska sympatin?

HAN. Älska? — Jag tror det ej. Men man kan värma sig vid den, och den lyser med ett stilla,

klart sken: döden kommer ej genom förfrysning, och mörkret skingras vid bråddjupen.

HON. Du har kalla, hårda bilder.

HAN. De äro dock endast bilder. — Skola vi undvika förverkligandet, du och jag? Skola vi värma hvarandra, när kölden hotar, och hjälpa hvarandra öfver djupen? . . .

HON. Vi äro människor . . .

HAN. Två sällsynt lika människor. — Förståendet skall hjälpa oss. Jag famnar dig, men famnar ändock en annan, och du smeker en annan, när du smeker mig. Sympatin hägnar vårt förbund, sympatin — Cupido, beröfvad pilen och bågen.

HON. Vi kunna ej undvara hvarandra, vi människor. Du är *den ende* — som kan lära mig lefva, sedan *den ende* — lärde mig att dö. Omfamna mig så varmt, du kan! Ensam är så kallt. Låtom oss taga hvarandra, som vi äro, och låtom oss älska — kärleken!





## Björn och Vildros.



Jag drömde.

I kraftigt språng kom en yngling ilande utför en långsträckt löfskogsluttning. Han hade en grof enbåge, i längd mätande sig med ägaren, i handen. Solen sken starkt på de hvita björkstammarna, och ynglingens mörkröda blus, hvilken lämnade ett solbrändt bredt bröst nästan bart, skymtade fram mellan träden än i en halfcirkel, när den unge jägarn tog språng öfver ett snår eller en sten, än i snörrät pilfart, då han lopp på jämn mark. Torra grenar knäcktes under fötterna, hvilka blott voro klädda i mjuka ludna skinnskor, och nyponbuskens taggar sårade hans blottade vader, men intet kunde hindra det energiska loppet.

Han skulle just löpa in i barrskogsbrynet, som vidtog därefter i dalsänkan, då ett kort hundskall kom honom att stanna. Hastigt flög en järnsködd pil mot bågsträngen, och de skarpt skuggade ögonbrynen drogo sig tillsamman . . . Om också själfve kejsaren sparat upp hans hjort, skulle han dock berötva honom jaktären. — Men en storväxt hund rusade nu fram ur en löfträsdunge, och i detsamma klingade en klar sopran: »Stilla, Rolf!» Hunden stannade och vände ett ögonblick villrådigt på hufvudet, men tassade där- efter, viftande med svansen, främlingen till mötes.

»Rolf!» ljöd det åter från dungen.

»Hvem du än är, som talar så vackert, så säg om du sett min hjort löpa förbi här!» ropade yng- lingen hetsigt, andtruten och ifrig som han var. Stäm- man ekade i bergsklyftorna i dalgången ett stenkast därifrån.

Någonting ljust fladdrade mellan de darrande löfven. Nästa ögonblick stod sopranens ägarinna, en lång smärt flicka, på den solöppna gräsmattan utanför aspdungen.

De båda ungas blickar uttryckte förvåning. Han hade aldrig sett något så underligt vackert, och hon



ej förr någonting så vildt, men harmoniskt skönt. Instinktliskt närmade de sig hvarandra, men stannade, när endast några steg skilde dem åt.

Den unge skytten betraktade häpen sitt vackra villebråd. Hans ögon kunde ej fästas vid något särskildt. Nästan förvirrad stirrade han än på den mjälla hyn, än på det böljande soligt ljusa håret, som inramade ett öppet flickansikte; mest kanske förundrades han öfver de smäckra, fint rundade lemmarna, som den märkvärdiga dräkten — en vid klädning af mjukt fallande gulgrått tyg, lämnande ena skuldran och armarna blottade, — illa dolde . . . Men då han slutligen fast mötte hennes stora ögon, såg han så djupt i dem, att mörn, rodnande, tog detta för ett uppreparande af hans fråga.

»Jag såg ej din hjort», svarade hon, nästan undergifvet.

Den unge Nimrods håg hade emellertid nu fått en annan riktning, och han blef sig själf igen — det klart tänkande naturbarnet, hvars första kännetecken är naiv vetgirighet.

»Hvad heter du?» sporde han.

»Min mor kallar mig Vildros; det får du kalla mig för också».

»Jag heter Björn, jag, och har gifvit mig själf det namnet . . . Är det inte bra?»

»Jo. Jag tycker om björnen, för han är så stark. — Jag är ändå litet rädd för honom . . . Men du ser inte farlig ut!»

»Tror du kanske ej, att jag är lika stark som björnen?» Han spände bågen och sköt af en pil i höjden. Med ett lätt hvinande ljud flög den upp genom den klara sommarluften och syntes ett ögonblick lik en liten punkt högt uppe — än en stund, och den kom åter i riktning mot där de stodo. Ynglingen såg genast med skyttens vana öga, hvar den skulle slå ned. Hastigt grep han flickans hand, slog sin arm om det smärta lifvet och ryckte henne från det farliga stället. Pilen hven i detsamma ned tätt invid dem, just där Vildros stött.

»Blef Vildros rädd?» Han blottade med leendet en friskt hvit tandrad och strök varsamt upp lockarna från hennes panna.

Mön skälfdde och rodnade under hans famntag



och tafatta smekningar. Men som af en magisk kraft drogs hon närmare till honom. Och för ren till bitankar, följde hon i nästa stund sin innerligaste ingivelse: slog armarna mjukt om räddarens hals och tryckte som ett skyddsökande barn lockigt hufvud mot hans bröst . . .

Om det var den nästan våldsamma rörelse, med hvilken han nu sökte fatta om det bedårande flickhufvudet, eller känslan vid beröringen af bägges blotade armar, — alltnog slet hon sig brådt lös från det oförberedda och intima närmandet och ilade tillbaka in mellan asparna. Rolf morrade till åt jägaren. Men denne fattade med ett grepp hunden i pälsen och bar honom utan synbar ansträngning fram till härskarinans fötter.

Vildros satt med en nätt videokorg i knät på en af henne själf upplagd mossbänk. Hon kunde ej och försökte ej återhålla ett lättande skratt vid åsynen af Rolfs figur. »Stackars min Rolf», skrattade hon; men det låg undertryckt tränad och bäfvan i skrattet . . . Hunden, som funnit sin öfverman och förstod, att Vildros ej var i någon fara, hukade ned tätt intill

Björn, som lagt bågen mot mossbänken och satt sig bredvid sin återgifna hind.

För att ej åter skrämma flickan försökte Björn nu mildra rösten, då han frågade henne hvad hon hade i korgen. Men målbrottet åstadkom en så löjlig sammansättning af ljud, att Vildros, hvars munterhet en gång väckts, åter högljudt skrattade. Förlägen, och för att dölja detta, lutade ynglingen, med hjälp af två breda fingrar, lätt på hennes korg . . . »Jaså, du plockar smultron . . .»

»Ja . . . Vill du smaka?» Hon tog ett par af bären och stoppade dem kvickt och skålmaktigt i hans mun.

»Tack, lilla smultronflicka!» Hennes frimodighet gjorde honom något säkrare.

»Vill du ha fler?» Hon tog ännu några och gjorde som förut.

»Nu är det din tur!» utropade han och satte med detsamma ett af de största bären försiktigt mellan flickans läppar. Och så turade de om en god stund under fniss och skratt och blickande. Men för hvarje gång förde de smultronen ömmare och mera dröjande till hvarannans mun.



Ett trolskt skimmer stannade plötsligt i Vildros' ögon, hon lät bäret sitta kvar mellan sina varmt röda läppar och glömde, eller låtsade glömma fortsätta leken . . . Ynglingen kände, hur blodet steg, all hans kraft koncentrerades i känslor, och med ett fängade han flickans hufvud — smultronet föll, men i dess ställe brann den första skära kyssen mellan de två, svennens och ungmöns kyska kärleksbevis . . . Och det fanns ej rum för tankar mellan de följande eldiga ömhetsutbrotten, ty de unga, som så lätt funnit hvarandra, älskade synbart första gången. —

\* \* \*

Skuggorna började blifva mindre skarpa, men föllo längre bakom stammar, snår och stenar. Skogen såg redan mörk och otillgänglig ut, men västern brann i flammande rött och guld. Ängsknarrens ljud förnams melankoliskt i tysta nejden, och Rolf började blifva orolig. Men Björn och Vildros sutto tätt slutna

intill hvarann. Ingen ville mista den andra — och hvem kunde väl skilja dem åt, när ingen människa, hvarken ond eller god, fanns där eller visste, hvar de lyckliga funnos! Emellertid blef natten allt mörkare.

En torr mindre gren föll till marken strax vid deras fötter. Det var ju blott en obetydlighet, en ofrivillig händelse — men Vildros blef skrämmd, och deras sälla tillvaro stördes. Flickan sprang upp, och Björn försökte ej hindra henne. . . .

Det är förunderligt med drömmar. Ett ljusblått sken, eller snarare en sky omgaf just nu stället, där de två suttit. De voro nu skilda och stodo med ögonen liksom förebrående riktade mot hvarandra. Det syntes mig åtminstone så. — Nu såg jag endast dem. Sakta begynte de glida i stående ställning ut i skyn — hvar åt sitt håll. Ej en åtbörd såg jag, men ett uttryck tilltog mer och mer i bägges anleten: det var ett uttryck, oförklarligt tolkande både *kärlek* och *hat* . . .

Allt närmare kommo de ljusets yttersta gränser och allt längre från hvarandra. Då syntes det mig, som om de ville stauna, men måste alltjämt glida utåt. Jag såg, att den ene ville säga något åt den



andre, men ingendera kunde förmå sig att bryta den hemska tystnaden . . . Nästa sekund voro de försvunna i nattmörkret. Skyn försvann äfven, och — jag vaknade, tankfull och dyster.



## Villor i villande skog.

*Fragmentariska stämningar.*



**H**är är jag då ensam med sommarnatt omkring mig! — Du är mäktig, du dunkelljusa nordnatt, men du är ej så själfvisk som de andre mäktige — du delar med dig åt mig, stackare, af din makt. Ja, du gör mig nästan stolt! . . . Mig tycks, jag rör om dig — men det kommer sig väl däraf, att jag blifvit så förtrogen med dig, att jag älskar dig så lidelsefullt — —

Se! — Horisonten har omätliga utsträckningar bortom skogskammarna. Därute ligger världen. Därute . . . och här vid mina fötter. Jag är ingalunda



någon stackare! Jag är man — världen är min! — Jag vill gå ut, flyga ut och äga dig, värld! Jag skall omdana dig till en lycklig och lefnadsmodig människovärld, hvilket du nu icke är. Ingen kan hindra mig — den, som vill det, skall jag kufva med öfvertygelse: jag vill ju göra världen bättre — det måste omvända den mest vrånge för min sak!

Kära furor och granar, sen ej så dystra ut! Älskliga björkar, rönnar och småträäd, hvarför så melankoliska? Jag, mannen, lefver ju och skall befria eder, skall lära eder lefva ett härligt lif! I kunnen ej — det förstår jag — lefva utan huld och kärlek från ett starkare och kärleksrikare väsen. Därför gaf Skaparen lifvet och makten åt mannen, åt mig. Nåväl! Jag skall fylla min konungsliga plikt.

Bergjättar, resen er ej så tryggt! Jag, mannen, är ju nära. Veten I ej, att ett ord af mig kan splittra eder i stycken, hvilka jag sen kan omdana och bruka till beläggning af min triumfväg, när jag behagar stiga ut och visa all min nåd, prakt och makt för den underdåniga naturen?

Lilla insjö, som ligger så andäktig och rädd och blyg därnere, på dig vill jag anordna båtfärder med

lefnadslustig musik! Din dunkla yta skall återspegla sköna kvinnoanleten och ädla manliga drag vid skenet af präktiga lusteldar och trolska bloss! Då skall äfven du se gladare ut och beundra mitt värde och min väldighet.

I små blommor, som sofven nu, ensamma och öfvergifna, eder tid skall äfven komma! Veteni! Jag vill hämta eder alla från ödemarkens gömställen, och I skolen få den förnämsta platsen bland dödliga: I skolen pryda människornas hufvuden! Jag skall fästa eder bland de vänaste kvinnors lockar, och en af eder skall — tänken eder den ynnesten! — vaja från min plymriska hatt.

Allt, som ej af sig själfvt kan blifva lyckligt, vill jag lyckliggöra . . . det är min plikt.

I skuggor, flyn in i bergen — till trollen, när jag bjuder naturkrafterna tjäna mig som solar? Äfven solen har jag fått makt att täfla med. Ingenting är mig, mannen, omöjligt, blott jag lefver . . . Tack, o Skapare, att du gaf mig mannens lif med dess innebörd — dess kraft och ändlösa möjligheter!

— — — — —



Hvad? — Det var endast susningen i granarna. Ja, det är rätt vackert . . . Men? — Endast ufvens ylande. Han är väl rädd i skogsmörkret . . . . Tyst! — —

Natten är ej särdeles varm — det blåser. Jag vill dock sitta kvar här på höjden en stund. Häromkring skulle mycket kunna göras, omdanas . . . Hvilka storartade vidder ligga ej här onyttiga och lefnads-trötta, ja liflösa!

Sus . . . sus . . . sus . . . Det låter nästan som suckar . . . Nej, nu kommer det närmare, jämnare och starkare. Förunderligt högtidligt! Nu är allt tyst igen.

Klenmodighet! Jag är ju mannen, skapelsens herre, och lät mig tvingas endast af tystnaden att ett ögonblick hålla andan . . . Jag vill stiga upp till klyftorna, bryta loss ett af de djärfvaste blocken och störta det i djupet! Det skall ljuda i tomheten! Skall jag bringas att tiga?

Ännu sitter jag kvar här. Det tiger och tiger öfverallt . . . Det är tystare än tyst, så som det måste vara ute i den oändliga tomheten mellan de

kretsande världskloten, därute där aldrig lunga andats  
eller hjärta klappat . . .

O natt, bild af den stora stillheten, hur liten  
jag blifvit! Hu! Jag känner, hur jag krymper sam-  
man. — Hvad vill jag? Förändra, omskapa? Trotsa  
själfva solen? — Lefvande natur, som hvilar här i  
natt, hvad vill jag dig? Du äger lika kraft med mig  
— bägge äga vi intet! Vi äro nådehjon, lekbollar  
på den stora bollen, hvilken slungats ut i det större  
än det stora, det gränslösa! Vi äga lif. Ja — som  
vi äga vinden . . . Sök att gripa och äga *den!* Vi  
kunna blott känna och delvis följa dess gång, men  
när vi tro oss äga, är den borta. Hvart flög vinden?  
Gapande tomhet! Illusionsmyster! . . . Det är en  
annan, som lefver och äger lifvet, vi kalla vårt. Hvad  
vilja vi hvarandra? Vi äga ju ej oss själfva . . .

Bort, bort från detta ställe, som öppnar det  
hårda intets afgrund framför mig! Svindel vill fatta  
den svage! Jag ser ej skynt af botten, endast svart  
djup . . . Bort, bort, innan jag hissar och faller  
ned, där till och med tanken omslutes af det ogenom-  
trängliga, intetsägande helmörkret! . . .

---



Är jag än? Det föreföll mig, att jag sväfvade på gränsen till något tomt, förfärande — det hemska, som tänkes i ordet förintelse . . .

O jag lefver! Jag vill ropa högt ut: jag har lif, andas! Pulsarna slå varmt. Lif, jag känner din värmande kraft gå genom mig! Hvad du är, vill jag ej och kan ej utforska — det är nog, att jag *nu* äger dig . . . Jag lefver!

Huru vänlig syns ej kretsen här! Om jag uppsökte eder, eller I, vänliga skogsväsen, kommen närmare mig, minnes jag ej; dock tyckas vi förstå hvarandra. Gamla förståndiga och varmhjärtade furumän och grankvinnor, leende ungdomsmänniskor, björkar och rönnar, hasslar och sälgar, — sägen, vi förstå ju hvarandra? Vi ha ju lif. I svaren ej. Så förstå vi hvarann kanske ändå? Jag älskar att se er nära mig, och kanske I, liksom sensitivan, förnimmen, när jag närmar mig, ehuru jag ej hos eder märker yttringen som hos den känsliga blomvarelsen? I svaren ej . . .

Hvad behag, att sitta här och halfdrömma! Idel goda drömmar! Det tisslar och tasslar öfverallt och smeker och leker . . . Upp och ned och rundt omkring går det, ljust och lätt — och ändå är det

ingenting . . . Jag ville detta fortsatte i evighet!  
En behaglig jämvikt, en ostörd harmoni i hela min  
varelse. — Mäktig glädje griper mig plötsligt . . .  
Mitt hjärta hänrycks . . . Jag tycker mig omfamna,  
jag vet ej hvad, med ljuf, sublim tillgifvenhet — —

Tack, du ljusa ögonblick, som blott kom för att  
försvinna! Hvita känslöbarn, du gifver dock den en-  
samme ett godt sällskap, då du hastar bort, du kallar  
på din allvarsamma syster, som nämnes — vemod.  
Jag känner det djupt in i hjärtat. Andra drömmar  
komma, ej så ljusa, men mäktigare och skönare. De  
tala till mig som vågmusik vid en enslig strand, där  
vassen sekunderar med melankoliskt sus, under det att  
villande suckar då och då gå ur strandens aldungar  
och videsnår . . . Kommen I då, mina bästa dröm-  
mar! I, min andes frändeväsen, välkomna i Den store  
andens namn! Sörjen med mig, längten med mig  
och skänken mig en glimt af morgonhopp!

Nyckfulla svall i människobröst! Åter denna  
varma, kyska känsla . . . Men den växer ut, —  
den förvandlas och växlar mellan härjande sorg och  
lidelsefull, onämnbart glädje . . . Jag känner djupare:  
det är en strid inom mig, där den segrande äfven är



den förkrossade; bittert och på samma gång skönt, förödande och äfven kraftgifvande är — det vaknande behovet af *kärlek*. — —

---

Natten begynner att lefva. En svag rodnad höjer sig redan långt borta, där himmel och jord förenas. En fågel vaknar ur sin lätta sömn och slår en kort drill. Han drillar sakta igen — nu fick han svar. En fläkt från sjön väcker barr och löf — de skola-medverka, då morgonhymnen begynner susa från skogens eolsharpor. Allt är ännu blott förberedelser, men snart är naturen vaknad, och då begynner lifvet, då är solen uppe . . .

Morgonljuset kysser allt, och se! — allting är förtrolladt i samma stund! Förtrollningen är vacker. Insjön är vorden en kokett strålände rocospiegel, infattad i bladgrön och sandgul ram, som mjukt förenar sig med spegelns glans. Barrgrönskan sluter sig harmoniskt till löfträdens ljusa bladmassor som skuggans svalka till öppna ängens sommarvärme och ljuslif. Själftva de karga bergen blicka ej längre hotfullt; de ha blifvit fryntliga resar. Och skuggorna, de dolska

och skrämmande, — ack, som drömmande flickögon draga och locka de från ensliga ställen och stigar.

Är då allt detta förtrollning? Är äfven dagen en villa? — Ja, det är en hägring, den största och härligaste af alla, ty då dagen vänder sitt strålände anlete mot allt varande och lefvande, återspeglar den blott från skapelsens urhem klarast och renast en bild af det hemliga, alltförenande bandet, det evigt verkande, hvilket är — kärlek.

Att människan ser så litet och frågar så mycket! Är det icke dagen, vi skola lyda för att rätt förstå lefva! Hvad bjuder då dagens lag? — Ack, de första strålarna sjunga: Gör dig redo att glad möta lifvet! Var glad, och du är stark! . . . Gör som jag! jublar solen, då hon strålar fram fullt och klart öfver horisonten, — verka och lys upp världen med ett gladt och frimodigt anlete! Verka, men i kärlek, som jag . . . Verka och älska, det är ditt lifs ändamål! Tro, att äfven lifvet i solen är en villa, men tro, att hon är den mest bevågna, den lärrikaste — och du går omedvetet genaste vägen mot förklaringen och fullkomningen. — —



Ensam i natten har jag farit vill. Hvad kan och hvad vill jag — ensam? Töckenvillor ha gjort mig stolt och förkrossad, blid och bitter, men de voro för dunkla och obeständiga att göra mig till en naturlig, förtröstansfull människa. Solvillan, som bjuder allt till förening och verksamhet, glömde jag. Hon skall göra det.

Fallen och fallen, alla mörka slöjor, från mina plågade ögon! »Sesam, öppna dig» och låt mig se lifvets skönaste hägring! Hägringar var ju äfven det andra; den vackraste vill jag se och lefva i och tro på — —

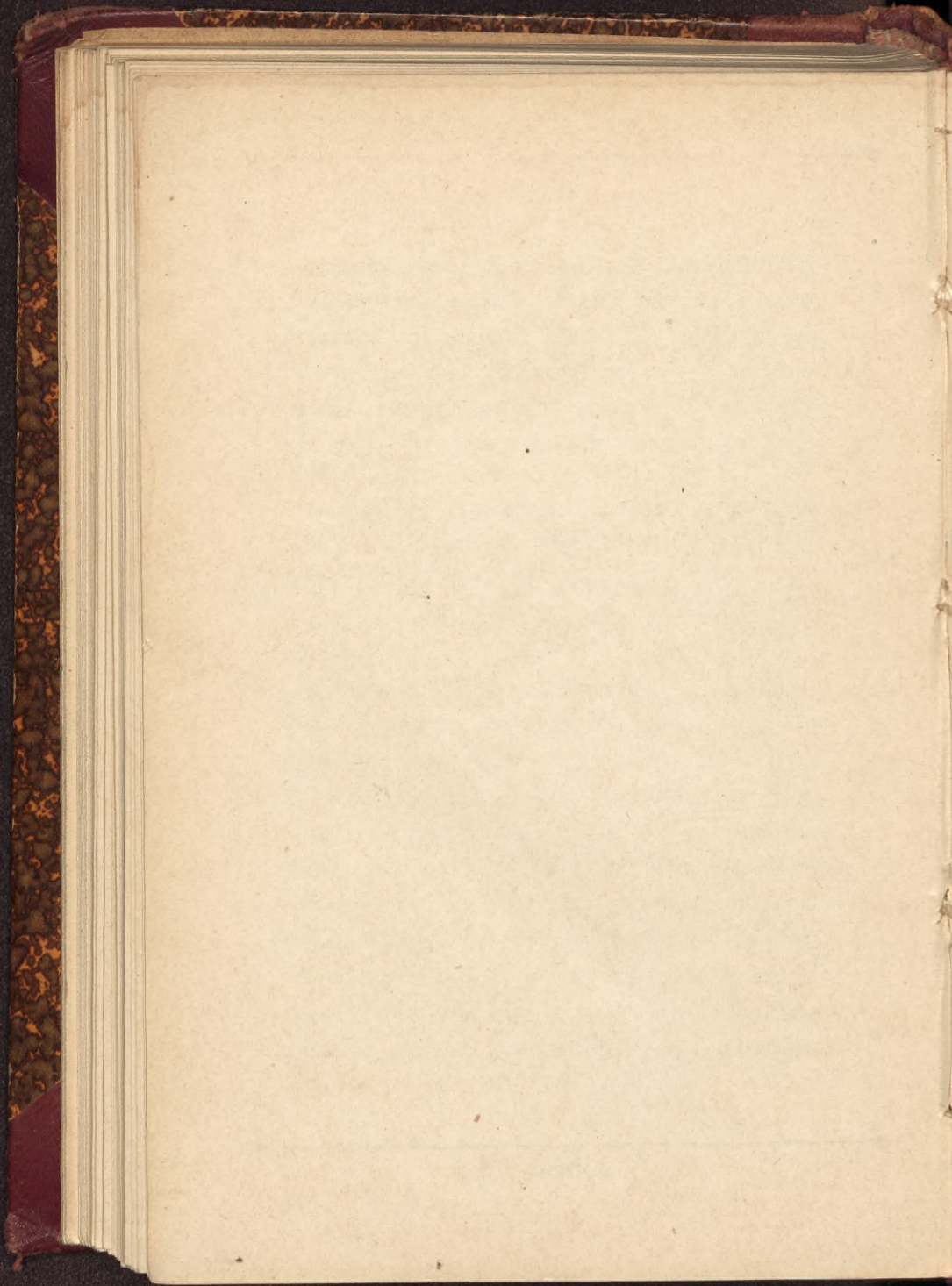
Kom, min goda aningsmö, du, som på någon annan enslig led i nordanskog far vill som jag, men drömmer vekare drömmar! Du känner nog den, du aldrig sett; jag såg dig aldrig, men jag vet, hvem du är, när du kommer utmed stigarna. *Jag* vet, att du skall göra allt att lära mig tro på lifvet och lyckan. *Du* vet så väl, att hvarje min handling förestafvas af tanken på dig, din stora öppna blick och din värdiga, ömma kvinnlighet. — Allt blir annorlunda, när vi två tillsamman se. Fyra ögon skola se skapelsetingen, först då blifva de ett harmoniskt helt, en jublande

hymn till Den kärleksrike . . . Kom, min drömfödda  
Eva, och väck den slumrande Adam, att vi tillsam-  
man må vandra, *älska* och *verka* i solvillans lustgård!

Om du är den, jag drömt, och jag den, du  
hoppats på, skola vi fråga mindre, men förstå mera  
— vill inte du också så? — — —







# INNEHÅLL.

## I.

Jag gör dig till drottning i mina riken . . . . .	7
Solglimt . . . . .	13
Tillägnan . . . . .	16
Inges visa . . . . .	18
Lilla Dufkulla! . . . . .	20
Sommarkväll . . . . .	22
Hon och jag . . . . .	24

## II.

Kring bålen . . . . .	31
Biktfaderna i vinkällaren . . . . .	35
Badande flickor . . . . .	40
Ängsvisa . . . . .	44
Kramsfogel . . . . .	46
Jag och flickan, som var fru . . . . .	49
Ett möte . . . . .	51
Tomtebolycka . . . . .	53



### III.

Vind för våg . . . . .	59
Ett tungt afsked . . . . .	62
Allt det där är ungdomslycka . . . . .	65
I dansen . . . . .	68
Trolleri . . . . .	72
Zizilla . . . . .	74
Vid Hjalmars och Ingeborgs hög . . . . .	76
Lönnen . . . . .	78
Brand . . . . .	82
En nyårsnatt . . . . .	84
Drömmare, hvarför? . . . . .	86
Fåfängt . . . . .	88
Tack . . . . .	90
Den lefnadströtte . . . . .	92
Klocktoner . . . . .	95
Väckelse . . . . .	98
Kvällsol . . . . .	103
Försvar . . . . .	105

### IV.

Vid bron . . . . .	109
Syskonsjälur . . . . .	111
Björn och Vildros . . . . .	114
Villor i villande skog . . . . .	123

